

J. A. Hansen: Jeg har ønsket at sige nogle Ord angaaende den foreliggende Del af Betænkningen, men Forhandlingen er trukken saa langt ud, at jeg finder mig nødt til at fatte mig en Del kortere, end jeg ellers havde paatænkt. Den høitærede Finantsminister syntes især at finde en stor Interesse i at fordybe sig saa fuldstændig i Enkeltighederne, at han derover glemte det Hele og Store, der foreligger. Navnlig forekommer det mig, at han saaledes har fordybet sig i Skolelærernes Lønningstillæg, at han, efter flere Gange at have forladt denne Sag for at gaa over til andre Spørgsmaal, bestændig er vendt tilbage dertil igjen og nu endelig kom til at slutte med den. De Bemærkninger, den ærede Minister har gjort, have imidlertid allerede fra flere Læreres Side faaet en tilstrækkelig fuldstændig Besvarelse, og jeg skal derfor kun i Almindelighed udtale mig om Noget af det Væsentligere, som foreligger. Derfor den ærede Minister vil have et Lønningstillæg til sit Landpolitii, naar det ham jo frit for at stille et Forslag desangaaende. Har Udvalgets Flertal foreslået Noget ved ikke ogsaa at ville give Tillæg til Landpolitiet, kan den ærede Minister jo stille et Forslag i den Retning, og vi faae da at se, hvad vi kunne gjøre derved. Den ærede Minister har lagt særdeles Bægt paa, at man skulde have en varig Lønningsslov for Lærerne, men det er allerede i Gaarsmødet yttret af et andet Medlem, at det vilde være umuligt at faae en varig Lønningsslov for Lærerne efter den Stilling, Ministeriet indtager til Folkethingets Flertal. De staa paa saa forskellige Standpunkter med Hensyn til dette Spørgsmaal, at det paa Forhaand kan siges, at det vil være aldeles umuligt at faae en varig Lønningsslov, hvorom Folkethingets Flertal og Ministeriet kan enes, og dette viste sig jo ogsaa sidst, da der blev gjort Forsøg paa noget Saadant. Det blev nemlig fuldstændig beviist, at det Lovforslag, som var forelagt i sidste Samling, var uendelig slet affattet, ja, saa slet, at det ikke engang lod sig bruge som Grundlag, og deri laa, at det maatte afvises; men hertil kom tillige noget Andet. Jeg husker meget godt, at jeg selv spurgte den ærede Kultusminister om, hvorvidt det, naar dette Forslag paa en eller anden Maade kom igjennem, var hans Mening at ville opgive den vilkaarlige, uberettigede Fortolkning, han gjorde gjældende af Anordningen af 29de Juli 1814 med Hensyn til Lærernes Lønning, men den ærede Minister svarede dertil: Nei, det vilde han ikke. Selv om ogsaa Løsen ellers vilde kunne have været bragt i en passabel Skikkelse, var det nok for mig til ikke at gaa ind derpaa, at vi havde denne egenmægtige Trudsel eller Paastand fra Ministerens Side staaende, uden at den var tagen tilbage eller frasalden. Dette maa være nok for at vise, at det er umuligt at føre en varig Lønningsslov igjennem ligeoverfor dette Ministerium. — Med Hensyn til selve det Spørgs-

maal, som her foreligger angaaende denne Sag, kunne vi fuldstændig fra vor Side sige det samme, som den ærede Finantsminister nylig sagde, da han udtalte, at Ministeriet ikke var forvænt af Folkethinget, nemlig, at Folkethinget sandelig ikke er forvænt af Regjeringen. Derfor har det under disse to Dages Forhandling været mig helt forunderligt, at den ærede Minister stadig synes at have glemt, hvad der er Hovedsagen, hvad det er, der foreligger, for at fortabe sig mere i Enkeltheder. Sagen er den, at den ærede Minister glemmer den store Modsetning, hvori Ministeriet sætter sig til Folkethinget, og derfor synes at mene, at Folkethinget ikke stiller sig saaledes lige overfor ham, som man vilde stille sig ligeoverfor en Regjering, man havde Tillid til; men det er naturligt, at ligesom Ministeriet fra sin Side stiller sig til Folkethinget, saaledes maa dette igjen stille sig ligeoverfor Ministeriet. Det er absolut nødvendigt, og naar den ærede Minister finder det underligt, er det, fordi han i Diebliffet glemmer, at han og hans Ministeriums Stilling til os er en saadan, at den ligesom paalægger os som Pligt ligeoverfor dem at stille os paa vor Ret til det Øverste. Den ærede Minister har iqaar 4 a 5 Gange, og jeg har ligesaa mange Gange idag talt om en Sammenkobling — det er et Udtryk, som han synes at ynde overordentlig meget — og det har undret mig. Jeg har nok hørt dette Udtryk bruge om Heste; man taler jo om at sammenkoble Heste, og jeg synes, at den ærede Minister har viist en stor Forhærlighed for dette Udtryk, men han har brugt det paa et urigtigt Sted, thi det kan slet ikke her siges, at der finder nogen Sammenkobling Sted. Her staaer nemlig et Forslag under A og et andet under B, og den ærede Minister raader jo for, ligesom han ogsaa har Benner heri Salen, der raade for at foreslaa en delt Afstemning, saaledes at denne Sammenkobling, hvis der var en saadan, kunde blive skilt ved blot at henvende to Ord til Formanden desangaaende, ved blot at anmode om, at der maatte finde særskilt Afstemning Sted om Forslaget under A og Forslaget under B. Hvad vil dette Udtryk imidlertid sige Andet end, at den ærede Minister synes at mene, at naar han kan gjøre det klart, naar det kan lykkes ham at bevise, at de to Spørgsmaal: Tillæget til Ombedsmændene og Tillæget til Skolelærere, ikke høre sammen, er hele den Stilling, hvori Udvalgets Flertal har stillet disse to Spørgsmaal, dermed forbi, men det er ikke Tilfældet, den staaer ligesuldt ved Magt. Der vil ikke komme Andet, ud deraf, end at Folkethinget ved to Afstemninger vedtager, hvad det ellers kunde vedtage ved een. Er det Folkethingets Mening, som jeg haaber det er, at det ikke vil give Forslaget under Litra A., uden at ogsaa Forslag under Litra B bliver optaget paa Finantsloven, er det Folkethingets Mening, at A og B skulle dele Skæbne med hinan-